

Arrest

nr. 138 079 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2013 werd bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75 2 / artikel 81 en artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 12 januari 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet Vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen..."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werp een exceptie op van gebrek aan belang. Zij betoogt dat overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel het grondgebied te verlaten moet afleveren. Het betreft volgens de verwerende partij een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 1, 3, 4, 5, 6, 12 en 13 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en tenslotte de schending van de artikelen 6, 11, 25 en 28 van het IVRK.

Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *"Terwijl, De verzoekende partij op 2 juli 2010 2013 een regularisatieverzoek heeft ingediend om medische redenen, dat inmiddels ontvankelijk werd verklaard;*

Dat er in het regularisatiedossier tot op heden geen uitvoerbare beslissing werd genomen; Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, expliciet vermeldt dat de meer voordelige internationale verdragen van toepassing zijn op de verzoekende partij; Dat de verzoekende partij zich dus mag beroepen op het E.V.R.M. en tevens op de Richtlijn 2008/115/EG; Dat een "bevel om het grondgebied te verlaten" een "terugkeerbesluit" is in, de zin van art. 3.4 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/2008 van het Europees Parlement en de Raad; Dat bij het nemen van dit besluit bijgevolg dient rekening gehouden te worden met de art. 5 en 6 van dezelfde Richtlijn en met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting zijn in Belgisch recht van deze Richtlijn; Dat sinds het van kracht worden van deze bepalingen er thans uitdrukkelijk wordt bepaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de derdelandsonderdaan en uiteraard met het refoulementsverbod; Dat het bevel bijgevolg m.b.t. deze punten gemotiveerd dient te worden (Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Luc DENYS, p.367), zo niet kan onmogelijk nagegaan worden of de overheid rekening heeft gehouden met al deze elementen; Dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van enige regularisatieaanvraag en dat er evenmin wordt gemotiveerd, waarom er met de regularisatieaanvraag geen rekening zou moeten worden gehouden; Dat de dochter van de verzoekende partij sinds vele jaren onderwijs volgt in België en zij op het punt staat een diploma te behalen; Dat zij, moest er gevolg gegeven worden aan het Bevel, haar opleiding zou moeten staken en daarmee in een ondergeschikte positie zou terecht komen van meisjes, die niet de minste kwalificatie hebben, ondanks al haar inspanningen, die zij in België heeft geleverd om onderwijs te volgen en daarenboven de taal te leren; Dat zij bij een terugkeer in Servië met zekerheid in een situatie terecht zal komen van discriminatie op alle vlakken en dat haar dochter aldaar geen enkele studie meer zou kunnen volgen, als ze er al zouden in slagen een onderdak te vinden, terwijl de verzoekende partij zelf met zekerheid geen toegang zal krijgen tot de geneeskunde (Violations of the rights of Roma in Europe, Amnesty International); Dat in elk geval de bestreden beslissingen, niet op een afdoende wijze werden gemotiveerd;

Dat in de mate dat de verzoekende partijen hun zaak niet ten gronde aan een onderzoek kunnen onderwerpen ten einde na te gaan of art. 3 E.V.R.M. zou worden geschonden of andere bepalingen van het Mensenrechtenverdrag, België art. 13 E.V.R.M. schendt; Dat immers de art. 12 en 13 van de Richtlijn waarborgen dat een rechtszoekende, die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel, het recht moet hebben deze maatregel ten gronde te onderwerpen aan een beroepsinstantie ook wat betreft de feitelijke gronden en de rechtsgronden, hetgeen een rechtbank impliceert met volheid van rechtsmacht (Marleen Maes, "De terugkeerrichtlijn en onverwijderbare vreemdelingen", T.V.R. 2011, p.260-261)".

3.2. Gelet op de bespreking bij de ontvankelijkheid van onderhavig beroep, zal het enig middel slechts besproken worden in de mate dat het de schending opwerpt van artikel 7 in combinatie met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en tenslotte de schending van de artikelen 6, 11, 25 en 28 van het IVRK.

Verzoekster betoogt samenvattend op 2 juli 2010 een regularisatieverzoek te hebben ingediend om medische redenen, dat inmiddels ontvankelijk werd verklaard. Zij meent dat volgens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het bestuur rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Uit het bevel zou niet blijken dat er rekening gehouden werd met die elementen. In de bestreden beslissing is er geen sprake van enige regularisatieaanvraag. Zij betoogt tenslotte dat zij in Servië met zekerheid in een situatie zal terechtkomen van discriminatie op alle vlakken en haar dochter zal daar geen enkele studie meer kunnen volgen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 2 juli 2010, op 28 augustus 2013 ongegrond werd verklaard door de Dienst Vreemdelingzaken. De thans bestreden beslissing dateert van 4 september 2013 en werd aldus genomen nadat de aanvraag ingediend op medische gronden ongegrond werd bevonden.

Daarenboven geldt dat deze Raad in haar arrest van 27 november 2014 met nummer 133 959 het beroep dat verzoekster heeft ingesteld tegen de beslissing van 28 augustus 2013 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden, inmiddels heeft verworpen.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet ter afsluiting van verzoeksters asielprocedure.

De Raad stelt vast dat verzoekster het motief van de bestreden beslissing, met name dat zij *“niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum”* niet als dusdanig betwist, noch tracht te weerleggen middels een betoog. Deze vaststelling van het bestuur is dan ook onbetwist.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster ondertussen meerderjarig is geworden.

Volgens verzoekster werd er geen rekening gehouden met de elementen vermeld in vornoemd artikel, doch hierbij dient herhaald te worden dat verzoeksters gezondheidstoestand reeds behandeld werd in het kader van de aanvraag ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarnaast moet worden geduïd dat niet zonder meer aangenomen kan worden dat verzoeksters kind in hun land van herkomst niet naar school zou kunnen gaan. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Het bestuur heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters kind tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg. De Raad merkt nog op dat verzoeksters kind, B.S, net meerderjarig is en bijgevolg ook niet meer schoolplichtig is.

Verzoeksters asielaanvraag werd afgesloten met het arrest nr. 73 168 van 12 januari 2012 van deze Raad, waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Dit impliceert dat het bestuur reeds uitvoerig en meermaals onderzocht heeft of verzoekster bescherming behoefde en of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De beslissingen van het bestuur werden vervolgens gerechtelijk bevestigd. Deze Raad was daarbij van oordeel dat zij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden achtervolgd en schade te lopen in geval van terugkeer naar Servië. Verzoekster brengt thans geen elementen aan die hierop een ander licht werpen en die een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen aannemelijk maken.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 6, 11, 27 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij dit onderdeel van het enig middel, daar zij geen verdere toelichting verschaft over hoe de bestreden beslissing deze artikelen dan wel precies zou schenden alsook gelet op het feit dat onderhavige vordering niet mede namens haar kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC